

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 54. Franco & Buchardus Episcopi Wormatienses.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X. tor lacrymas non tenens coronam suam
A. C. 998. in manus Sancti Senis tradidit, & demum
 tam ipse, quam cuncti eum comitantes,
 benedictione accepta, inceptum iter pro-
 secuti sunt. Quibusdam Monachis de-
 inde murmurantibus, quod S. Senex Prin-
 cipis gratiam rejecisset, & Monasterium
 aliquod non expetiisset, S. Nilus dixit:
*Stulte locutus sum fateor; sed breve tem-
 pus docebit, an vos modo sapiatis.* Post-
 ea comperto Ottonis Imperatoris præ-
 coci fato Sancti Viri prudentiam admi-
 rati sunt.

§. LIV.

*Franco & Buchardus Episcopi Wor-
 matiensis.*

*vit. Burch.
 Wormat.
 Ditm. l. 4.
 p. 47.*

In hac secunda profectioe Romana Ot-
 to Imperator itineris comitem habe-
 bat Franconem, cui brevi abhinc tem-
 pore, defuncto Hildebaldo, Cathedram
 Wormatiensem contulerat, juveni qui-
 dem, sed eximie virtutis Clerico. Sin-
 gularem in eo Imperator posuerat fidu-
 ciam, nec quidquam gravioris momen-
 ti, non requisita Franconis sententia, sta-
 tuere solebat. Cum Romæ commorare-
 tur, aliquando cum hoc Episcopo in quo-
 dam antro Ecclesiæ S. Clementis secre-
 to se abdidit, ubi ambo nudipedes & ci-
 licis

liciis induti jejunando, vigilando & oran- Sæculum X.
A. C. 998.
do dies quatuordecim transegerunt.

In illa solitudine Episcopo Cœlitus revelatum, imminere sibi supremam diem; quod cum Imperatori aperuisset, is erumpentibus lacrymis instabat, ut virum nominaret, quem sibi in Episcopatu Successorem cuperet. Nominavit Franco Bucharum fratrem suum, promisitque Imperator, addito juramento, se eum Ecclesiæ Wormatiensi præfecturum, quod ne e memoria elaberetur, voluit sibi a Francone Libellum supplicem dari, eumque in peram, in qua commentarii ad ejus Testamentum pertinentes servabantur immisit.

Obiit Franco sicut prædixerat, sepultusque est Romæ, postquam vix brevi tempore ultra annum, quem in Italia apud Imperatorem consumpsit, Sedem Wormatiensem tenuisset. Francone factis functo, Imperator, datæ fidei immemor, & importunis supplicum precibus cedens, Episcopatum concessit duobus aliis sibi succedentibus, quorum alter, postquam fuisset nominatus, non plus tribus, alter non plus quatuordecim diebus in vivis fuit. At in Saxoniam reversus Otto tristem eventum narravit Willelmo Archiepiscopo Moguntino, qui ad
se

Sæculum X.
A. C. 998

se venerat, Buchardo, alumno suo, comitante. Noverat Imperator Buchardum, atque antea sæpe ad se vocatum muneribus cumulaverat. Cum igitur inter comites Archiepiscopi eum vidisset, ad se accedere jubet, quid defuncto fratri ipsius promississet, indicat, & urget, ut Episcopatum acciperet. Non prius consensit Buchardus, quam cum Archiepiscopo consultasset, a quo post elapsos aliquot dies consecratus est. Istud circa annum millesimum actum.

Buchardus natus erat in Hassia, nobilibus parentibus, a quibus in prima ætate Confluentiam ad literas discendas missus, inde ad diversa Gymnasia, atque inter alia Lobienſe Monasterium & Leodiensem civitatem, ubi Canonicus fuisse dicitur, ut operam scientiis daret, diverſit. Tandem Willegiso Archiepiscopo Moguntino se addixit, a quo Sacris Ordinibus & Diaconatu initiatus, cum Regimen Ecclesiæ pauperis accepisset, eam tam in temporalibus, quam in Spiritualibus magnifice restauravit. Tandem Archiepiscopus Buchardum Cubiculariis suis & toti civitati Moguntinæ præfecit.

§. LV.